

ENTER

ENTER

วิหคชาด
ทดลองอ่าน

1

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ภาค พายุเพลิงพลาญ (ต้น)

柳三笑 Liu Sanxiao เขียน
แม่นน้อย แปล

金吾卫

วิฑฒฒฒ
พฒฒฒฒ
1

ENTER

กฒฒฒฒ

กฒฒ พฒฒพฒฒพฒฒ (พฒฒ)
พฒฒ 3 พฒฒ Liu Sanxiao พฒฒ
พฒฒ 3 พฒฒ

กฒฒฒฒ

金吾卫

วิฑฒฒฒ
พฒฒฒฒ
2

ENTER

กฒฒ พฒฒพฒฒพฒฒ (พฒฒ)
พฒฒ 3 พฒฒ Liu Sanxiao พฒฒ
พฒฒ 3 พฒฒ

金吾卫

วิฑฒฒฒ
พฒฒฒฒ
2

ENTER

กฒฒฒฒ

金吾卫

วิฑฒฒฒ
พฒฒฒฒ
1

ENTER

www.enter-books.com

金吾卫

ENTER

วิหคชาด
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

วิชชาดพิฆาตกล 1 ภาค พายุเพลิงวลาญ (ต้น)

柳三笑 Liu Sanxiao เขียน เม่นน้อย แปล

Copyright © 2018 Modern Press Co., Ltd, original title: 《金吾卫之风起金陵》

Jin Wu Wei Zhi Feng Qi Jin Ling

All rights reserved.

This Thai edition is published and distributed by © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.
with the permission of Modern Press Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2672-4

ภาพประกอบ 紅花血月 Beni

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคาชุดละ 509 บาท

พิมพ์

กระดาษหนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

'วิหคชาด' และ 'มัจฉามังกร' คือสัญลักษณ์แห่งกองกำลังองค์กรชินอู ผู้ควบคุมสยบภัยร้ายจากธาตุทั้งห้า

'มัจฉามังกร' สื่อถึงความสงบภายใน ผู้สวมเครื่องแบบมัจฉามังกรเล่นน้ำ คือเหล่าองค์กรชินอูฝ่ายซ้าย มีหน้าที่ดูแลกำจัดภยันตรายในวังหลวง

ส่วน 'วิหคชาด' สื่อถึงการสยบความวุ่นวายภายนอก ผู้สวมเครื่องแบบ วิหคชาดโอบเปลวเพลิงคือเหล่าองค์กรชินอูฝ่ายขวา มีหน้าที่คอยปกป้องดูแล ความเรียบร้อยภายในเมือง ไม่ว่าภัยจากไฟ ภัยจากน้ำ หรือภัยจากคน ล้วน เป็นหน้าที่พวกเขาทำราบปราม!

และนี่คือเรื่องราวของเหล่าผู้สวมเครื่องแบบ 'วิหคชาด' ที่ต้องรับหน้าที่ ไขคดีเพลิงไหม้จวนขุนนางใหญ่ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ทว่านี่ไม่ใช่คดีเพลิงไหม้ทั่วไป เพราะต้นเพลิงทุกครั้งล้วนเกิดจากไฟอัสนีสวรรค์!

นี่เป็นเทพลงทัณฑ์ขุนนางชั่วอย่างที่คุณคนเล้าลือ หรือเป็นลางร้าย บอกเหตุถึงองค์จักรพรรดิ

เป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติ หรือเป็นฝีมือคนที่ใช้เล่ห์กลเลียนแบบเทพ คดีนี้คงต้องให้เหล่าผู้สวมเครื่องแบบวิหคชาดไปคลี่คลายแล้ว!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

เกี่ยวกับนักเขียน

หลิวซานเซียว นูรุษชาวจีนซึ่งผู้มีชื่อจริงว่าเจิ้งเจิ้นหว่า เป็นหนึ่งในนักเขียนผู้กำลังสร้างรากฐานให้แก่นิยายกำลังภายในยุคใหม่ แรกเริ่มเข้าสู่เส้นทางแห่งบรรณพิภพ เขาก็ขึ้นสู่สี่ยอดนักเขียนแห่งเว็บไซต์เทียนหย่าแพลตฟอร์มนิยายออนไลน์ชื่อดังของจีน ผลงานการเขียนของเขาแปลกใหม่ด้วยโครงเรื่อง เนื้อหาพิเศษเป็นเอกลักษณ์ การสร้างโลกลึกล้ำอลังการ และใช้สำนวนที่เรียบง่ายอ่านเพลิน แนวทางที่เขาถนัดก็คือการนำตำนานและเกร็ดประวัติศาสตร์ของจีนมาหลอมรวมเข้าสู่โลกแห่งนิยาย

จากใจนักแปล

สวัสดีคะนักอ่านทุกท่าน กลับมาพบกับเม่นน้อยในเอ็นเธอร์นิวส์อีกแล้ว^^ วันนี้เม่นน้อยขอแนะนำนิยายเรื่องใหม่ 'วิหคชาตพิฆาตกล' ซึ่งเป็นเรื่องราวของมิติรภาพ การผจญภัย การไขคดี และศาสตร์ลึกลับโบราณ

ตัวเอกของเรื่องคือสองหนุ่มกับหนึ่งสาว ทั้งหมดเป็นองครักษ์จินอู ทหารรักษาพระองค์กองหนึ่งในสมัยราชวงศ์หมิง แต่ด้วยภาระหน้าที่ทำให้ต้องจับพลัดจับผลูเข้าไปข้องเกี่ยวกับเรื่องใหญ่ของบ้านเมืองโดยไม่รู้ตัว เรื่องใหญ่ที่ว่านี้ชักนำพวกเขาไปในทิศทางที่คาดไม่ถึงและเดาไม่ได้ ชนิดที่ต้องลุ้นกันเล็มต่อเล็ม ซึ่งเม่นน้อยว่า 'ความเหนือคาด' เป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งที่ทำให้นิยายเรื่องนี้ดึงดูดติดตาม

สำหรับการแปลเรื่องนี้ ต้องยอมรับว่ายากพอสมควรเลย เพราะเนื้อหากล่าวถึงองครักษ์จินอูและองครักษ์อื่นๆ ในสมัยราชวงศ์หมิงซึ่งมีตัวตนอยู่จริงทำให้ต้องยึดข้อเท็จจริงและความถูกต้องเป็นสำคัญ แต่ขณะเดียวกันเนื้อหาหลักของเรื่องก็กล่าวถึงศาสตร์ลึกลับอันเป็นปริศนาด้วย ซึ่งนักแปลต้องทำความเข้าใจและพยายามถ่ายทอดออกมาให้นักอ่านเห็นภาพมากที่สุด

สุดท้ายเม่นน้อยขอฝาก 'วิหคชาตพิฆาตกล' ไว้ในอ้อมอกอ้อมใจของนักอ่านเอ็นเธอร์ทุกท่านด้วยนะคะ คิดว่านักอ่านสายบู๊ที่ชอบความตื่นเต้นและการผจญภัยน่าจะถูกใจเรื่องนี้คะ

เม่นน้อย

05/07/2020

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

ศาสตร์ลับ

รัชศกเจี้ยนเหวินปีที่สี่เดือนหก

แสงยามเย็นคืบคลานปกคลุมไปทั่วทุกทิศ ดวงอาทิตย์สีแดง
คล้อยตกลงตรงปลายสุดของเมืองหนานจิง ย้อมกำแพงเมืองที่เคยเป็น
สีเขียวอมฟ้าตาลจนกลายเป็นสีแดงฉาน

ทัพใหญ่ของเยียนอ๋องจู่ข้ามแม่น้ำฉางเจียงมุ่งตรงเข้าประชิด
กำแพงเมือง ประตูลินชว่น เส้นเชือก ดึงไหว และประตูเมืองอื่นๆ มีทหาร
ในชุดเกราะเหล็กนับสิบหมื่นนายตั้งแถวอยู่อย่างพร้อมเพรียง นี่เป็นศึก
ครั้งสุดท้ายของศึกจิ้งน่าน* บุญคุณความแค้นระหว่างจู่กับจูอวี่นเหวิน
จะยุติลงตรงนี้

ตอนนี้จูอวี่นเหวินปิดประตูเมืองไม่ยอมออกมา เหมือนสัตว์จรดรอ
ไว้หนทางหนี

แต่จู่ตีตระหนกคิดว่าคิดจะตีเมืองให้แตกนั้นง่าย จะฆ่าคนบีบให้ลง

* ศักจิ้งน่านเป็นสงครามแย่งชิงบัลลังก์ระหว่างเยียนอ๋องผู้เป็นอาากับจักรพรรดิเจี้ยนเหวินผู้เป็นหลาน
ในสมัยต้นราชวงศ์หมิง สงครามยืดเยื้อเป็นเวลาสามปีและสิ้นสุดลงเมื่อเยียนอ๋องยึดเมืองหนานจิงได้
ก่อนจะตั้งตัวเป็นจักรพรรดิหย่งเล่อ

จากบัลลังก์นั้นยาก ภายใต้อาสนาของธรรมาภิบาล หากเขาออกคำสั่ง
โจมตีเมืองและสังหารจุลวันเหวินด้วยตัวเองย่อมหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะ
ถูกตราหน้าว่าเป็นผู้สังหารญาติพี่น้องของตนเอง นี่หาใช่สิ่งที่เขา
ต้องการ แต่ถ้าไม่สังหารและจุลวันเหวินไม่ยอมสละบัลลังก์ ทั้งยังมี
ผู้สนับสนุนมากมาย สถานการณ์นี้ตนย่อมจัดการได้ยาก

จูตี้สีหน้าเคร่งขรึมขณะถามเต้าเหียนที่อยู่ด้านข้าง "ท่านขุนชื่อ
เหตุการณ์ครั้งนี้ควรจัดการอย่างไรดี"

เต้าเหียนก้มศีรษะตอบ "เยียนอ๋องอย่าเพิ่งร้อนใจ ข้าพเจ้านี้มีแผนการ
หนึ่งชั่วยาม* ให้หลัง เยียนอ๋องโปรดดูแลไฟในเมืองแล้วลงมือ"

ภายในวังหลวง คนชุดดำเจ็ดคนเคลื่อนไหวย่างว่องไวปานสายลม
ไปในราตรี มุ่งหน้าไปตำหนักเฟิงเทียนโดยที่ทหารรักษาพระองค์
หลายพันนายภายในวังไม่ทันตระหนักแม้แต่บ่อย

ส่วนภายในตำหนักเฟิงเทียน จุลวันเหวินกำลังกลัดกลุ้ม จะถอย
หรือจะรุก จะต้านทานสุดชีวิตหรือจะยอมสละบัลลังก์แล้วหลบหนีไป
เขาเป็นคนโลเลมาโดยตลอด ยามนี้ยิ่งยากจะตัดสินใจ ข้างกาย
จุลวันเหวินยังเหลือคนอยู่อีกยี่สิบกว่าคน ทั้งหมดล้วนเป็นคนสนิทของเขา
ในจำนวนนี้มีหกคนที่พิเศษที่สุด ได้แก่ พระอาจารย์หยางอิงเหมิง
ผู้ตรวจการวังหลวงเยียนซีเสียน ผู้บัญชาการกองกำลังจินอู่เยี่ยซง
ราชบุตรเขยหมอยินในปฐมจักรพรรดิหมีงไท่จู** อาลักษณ์แห่งสำนัก

* ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีน เทียบได้กับเวลาประมาณ 2 ชั่วโมง

** จักรพรรดิหมีงไท่จู จูหยวนจาง เป็นปฐมจักรพรรดิแห่งราชวงศ์หมิง ขณะครองราชย์ทรงพระนามว่า
หงอู่ และให้เป็นที่เชิดชวัก พระสมัญญานามหลังสวรรคตได้แก่ หมีงไท่จู เป็นพระบิดาของจูตี้ และเป็น
พระอัยกาของจุลวันเหวิน ในที่นี้หมอยินได้แต่งงานกับองค์หญิงหนึ่งกั๋วพระธิดาในจักรพรรดิหงอู่ จึงมี
ฐานะเป็นราชบุตรเขย ซึ่งโดยทั่วไปจะได้รับหน้าที่เป็นแม่ทัพนำขบวนเสด็จของจักรพรรดิ และเมื่อ
จุลวันเหวินขึ้นครองราชย์เป็นจักรพรรดิเจี้ยนเหวินก็ถวายความจงรักภักดีด้วยชีวิต

ราชบัณฑิตเจิ้งจี้ และชั้นที่ประจำพระองค์หวังเยวี่

คนทั้งหกนี้แม้อายุและตำแหน่งหน้าที่จะสูงต่ำแตกต่างกันไป แต่ในยามคับขันกลับมีชื่อเรียกเดียวกัน นั่นก็คือนักรบพลีชีพ กลุ่มสุดท้ายของจักรพรรดิเจี้ยนเหวิน... 'หกนักรบเทียนจาง (ห้วงดารา)'

หกนักรบเทียนจางเป็นหน่วยลับสุดยอด ปกปิดฐานะนักรบพลีชีพ มาชั่วชีวิตก็เพื่ออารักขาคู่ครองจูวีนเหวิน คนทั้งหกมีความเชี่ยวชาญต่างกันไป หยางอิงเหิงวางแผนคิดกลยุทธ์ เยี่ยซีเสียนเก่งการแปลงโฉมอำพราง เวยชงวิชายุทธ์เลิศล้ำ เหมยอินรู้ศาสตร์แห่งกลไก เจิ้งจี้พยากรณ์เรื่องต่างๆ จากดวงดาวได้ หวังเยวี่เชี่ยวชาญศาสตร์ลับทั้งหกคนล้วนเป็นยอดฝีมือผู้มีความสามารถในศาสตร์ลึกลับ กระนั้น ศาสตร์ลึกลับก็มีอาจนำมาใช้ปกครองบ้านเมือง จึงทำได้เพียงนำวิชาความรู้เหล่านั้นมารักษาชีวิตอย่างแยบยลในช่วงกลียุคเท่านั้น ดังนั้น หากไม่ถึงเวลาคับขันจะไม่เปิดเผยออกมาง่ายๆ เด็ดขาด

ยามนี้คนทั้งหกมารวมตัวกัน เห็นชัดว่าถึงช่วงเวลาวิกฤตที่สุดแล้ว จะบุกหาทางรอดโดยให้โลหิตไหลนองเต็มพื้น หรือจะเด็ดหัวของ จูตี้จากสถานที่ที่ห่างออกไปหลายร้อยจั้ง* ล้วนขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของ จูวีนเหวิน ทว่าจูวีนเหวินเห็นแก่สายสัมพันธ์อาหลาน จึงมีอาจหักใจ กระทำรุนแรง หยางอิงเหิงที่ติดตามจูวีนเหวินมาโดยตลอดเข้าใจ เขาดีที่สุดในยามนี้ต่อให้สังหารจูตี้ไปจะมีประโยชน์อันใด บุตรชายสามคนของจูตี้ จูเกาชื่อ จูเกาชวี จูเกาซุ่ยล้วนมีใช้คนดี ศึกครั้งนี้พวกเขาพ่ายแพ้ราบคาบแล้ว

หยางอิงเหิงเอ่ยเตือนเสียงเบา "ฝ่าบาท หนทางข้างหน้าสิ้นหวังแล้ว มิสู้พวกเรารีบหนีไปเถอะพะยะค่ะ"

* จั้ง เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน เทียบระยะได้ประมาณ 3.33 เมตร

เยี่ยซีเสียนเห็นด้วย "ฝ่าบาท ทองคำพันชั่ง* ถลุงหมดไปยังหาใหม่ได้ ขอเพียงรักษาชีวิตไว้วันหน้าย่อมหวนกลับมาได้เสมอ!"

คนอื่น ๆ ต่างคุกเข่าตะโกนเสียงดัง "พวกกระหม่อมยินดีติดตามฝ่าบาท ไม่ยอมจำนนแม้ต้องตาย!"

ภายใต้การโน้มน้าวของทุกคน ในที่สุดจู่จวินเหวินตัดสินใจไปจากวังหลวงที่ตนใช้ชีวิตอยู่มายี่สิบกว่าปี เวลานี้เอง เสียงหัวเราะเย็นชาดังมาจากนอกตำหนักใหญ่กะทันหัน "ฝ่าบาทโลเลเช่นนี้ แม้แต่ชีวิตของตัวเองยังตัดสินใจไม่ได้ แล้วจะกำหนดชะตาชีวิตของผู้คนทั่วหล้าได้อย่างไร มิสู้รับสละบัลลังก์เสียเถอะ!"

เงาดำเจ็ดสายปรากฏตัวที่หน้าตำหนัก ด้านหลังพวกเขาเป็นเส้นทางโลหิตที่ปูด้วยศพ ทหารรักษาพระองค์หลายร้อยนายสิ้นชีพ ภายใต้ดาบกระบี่ของพวกเขา ในบรรดาเจ็ดคนนี้ คนที่อยู่ตรงกลางสวมหมวกทรงสูง หกคนด้านข้างถือดาบ กระบี่ ขวาน หอก มีดสั้น และธนู

"พวกเจ้าเป็นใคร คิดจะทำอันใด!"

คนชุดดำที่สวมหมวกสูงย่ำเท้ากลางอากาศตรงเข้ามา เหมือนยมทูตเฮยอู่ฉาง** ที่ก้าวออกมาจากขุมนรก ก่อนพูดเสียงดัง "พวกข้าย่อมต้องมาส่งฝ่าบาทเป็นครั้งสุดท้าย!"

นักรบแต่ละคนหรีตาสังเกตดูจึงพบว่าได้ฝ่าเท้าของคนชุดดำเหล่านี้มีเส้นด้ายสีดำเล็กบางอยู่เส้นหนึ่ง เส้นด้ายนี้ทอดยาวอยู่ข้างนอกไม่สิ้นสุด เหมือนโอบล้อมตำหนักเฟิงเทียนทั้งหมดไว้อย่างแน่นหนา หากมอง

* ชั่ง (ชั่งจิ้น) หรือจิ้น เป็นหน่วยชั่งของจีนที่มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม และยังนิยมใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

** เฮยอู่ฉาง คือยมทูตดำ มักปรากฏตัวพร้อมไปคู่ฉางหรือยมทูตขาว มีหน้าที่เก็บวิญญาณของผู้ที่หมดอายุขัย เรียกวมกันว่าเฮยไปอู่ฉาง คำว่า 'เฮย' มาจากคำว่า 'เฮยเทียน' แปลว่ากลางคืน 'ไป' มาจากคำว่า 'ไปเทียน' แปลว่ากลางวัน 'อู่ฉาง' แปลว่าไม่ยั่งยืนแน่นอน รวมกันจึงมีความหมายว่า 'ชีวิตไม่แน่นอน ทุกคนพร้อมตายได้ทุกเวลาทั้งกลางวันกลางคืน'

ลงมาจากด้านบนจะพบว่าเส้นด้ายนี้ล้อมตัวหนักใหญ่ไว้และสร้างค่ายกล
หยาบหยาบขึ้นมา ชัดเจนว่าคนพวกนี้เตรียมพร้อมมาเป็นอย่างดี ต้องการ
ให้ทุกคนในตำหนักตายอยู่ที่นี้!

จุดที่ห่วงข้อเสียงหน้าตาจึงไม่กล้าสังหารจวอินเหวินอย่างเปิดเผย
การลอบสังหารจึงเป็นวิธีที่ดีที่สุด สองฝ่ายเผชิญหน้ากัน จวอินเหวิน
เสียชีวิตในวังหลวงท่ามกลางความโกลาหล นี่เป็นเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝัน
ยิ่งกว่านั้นคือเป็นลิขิตสวรรค์ เช่นนั้นย่อมโทษจู้ไม่ได้แล้ว

คนชุดดำทั้งเจ็ดล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งที่ได้หายีนคัดเลือกมา
วันหน้ายามอยู่ในราชสำนักพวกเขาจะมีตำแหน่งหน้าที่สำคัญ เพียงแต่
ยามนี้ทั้งหมดล้วนเป็นนักฆ่าไร้นาม! เป็นมือสังหารชั้นยอดที่ฆ่าคนได้
ตาไม่กะพริบ!

हनักรบของจวอินเหวินก็มียอดฝีมืออย่างเยวี่ซงและเหมยอิน
ทว่าน่าเสียดายที่เหมยอินบาดเจ็บ เหลือเพียงเยวี่ซงด้านรับสูกำลัง
เพียงผู้เดียว เยวี่ซงเป็นลูกศิษย์สำนักดัง วิชาที่ฝึกฝนมาคือหัตถ์
ฝ่าทองคำ ฝ่ามือทั้งสองคมกริบดุจใบมีด ฝ่าทองหันหยกได้ อาวุธ
แทบทุกชนิดล้วนหักครี้งหากปะทะกับฝ่ามือของเขา

เหล่านักฆ่าโอบล้อมเข้ามา เยวี่ซงเคลื่อนไหวฝ่ามือสองข้าง
หนึ่งกำวหนึ่งสังหาร ทุกที่ที่ไปถึงไม่ว่าดาบยาวหรือมีดสั้นล้วนถูกจูโจม
จนหัก นักฆ่าที่ถือคันธนูนำสายตันที่ ลูกธนูประดับขนนกดอกหนึ่ง
พุ่งเข้ามาเหมือนดาวตกพร้อมเสียงแหลมบาดหู เยวี่ซงกำลังจะฝ่า
ลูกธนูคมกริบนี้ ทว่าคิดไม่ถึง ลูกธนูพลันระเบิดออกกลางอากาศ
กลายเป็นลูกธนูเก็ดดอกพุ่งเข้ามาจากทิศทางต่างๆ นี่เป็นกระบวนท่า
ไม้ตายของนักฆ่าผู้นี้ 'หงส์ร้อนเก้าชั้นฟ้า'!

กระบวนท่าที่เกิดจากการพลิกแพลงนี้จูโจมว่องไว ทิศทาง

ความเร็ว และอานุภาพของลูกธนูทั้งเก้าล้วนแตกต่างกัน ต่อให้เป็น ยอดฝีมืออันดับหนึ่งก็ยากที่จะป้องกันไม่ให้ลูกธนูแทงทะลุหัวใจ แต่ เยวี่ยซงผู้นี้ร้ายกาจโดยแท้ เขาสะบัดฝ่ามืออย่างรวดเร็ว ร่างหมุนขึ้น กะทันหันเหมือนลูกข่าง หัวธนูทั้งเก้าถูกตัดร่วงลงมาอย่างแม่นยำ ที่ละอัน

เหมยอินกำลังจะชมว่าทักษะของเยวี่ยซงช่างไร้เทียมทาน นักฆ่า ชูดดาอีกคนกลับปราดเข้ามาเสียก่อน อาวุธที่คนผู้นี้ใช้คือกระบี่เล็กเรียว ที่ทั้งยาวและบางเจ็ดเล่ม มีชื่อว่า 'เจ็ดยอดกระบี่' หัวท้ายของกระบี่ เจ็ดเล่มนี้ผ่านการหลอมด้วยเพลิงอัสนีทำให้มีแรงดึงดูดกันและกัน พอกระบี่เล่มหนึ่งพุ่งออกไป หัวท้ายของกระบี่ก็เชื่อมโยงต่อเนื่องเหมือน แล้วยาวคดเคี้ยว ขณะเดียวกันก็คล้ายกระสวยดาวตก พุ่งไปถึงที่ใด ล้วนทำให้เลือดเนื้อสาดกระจาย ทะลุทะลวงได้โดยไร้อุปสรรค!

เยวี่ยซงเห็นกระบี่นี้แล้วสีหน้าพลันเปลี่ยนไปอย่างห้ามไม่อยู่ เพราะหัตถ์ฝ่าทองคำของเขาเป็นการใช้ความแข็งแกร่งปะทะความ แข็งแกร่ง แต่เจ็ดยอดกระบี่นี้อ่อนนุ่มดุจแล้เป็นคู่ปรับของเขาพอดี เขาส่งหัตถ์ฝ่าทองคำออกไปหลายครั้ง ประกระบี่ยาวได้หลายครั้ง แต่กลับฝ่าไม่ขาดเสียที กลับเป็นกระบี่อ่อนที่อาศัยแรงเขาโจมตีกลับมา ทิ่มแทงเยวี่ยซงจนบาดเจ็บเต็มตัว เขาตระหนักดีว่าตัวเองมีอาจทำให้ ศัตรูล่าถอยจึงได้แต่ตะโกนเสียงดัง "รีบคุ้มกันฝ่าบาทหนีไป!"

ขณะที่คนอื่นๆ กำลังจะพาดูอินเหวินหลบหนี คนชูดดาหมวกสูง ที่เป็นหัวหน้าพลันโอบเข้ามาเหมือนเหยี่ยวตัวใหญ่ พุดด้วยน้ำเสียง อันตราย "ฝ่าบาทคิดจะไปที่ไหนหรือ"

ทุกคนร้องอย่างตื่นตระหนก "บังอาจนักเจ้าโจรภกฏ! เจ้าคิดจะทำอันใด?!"

หัวหน้าคนชุดดำตอบ "ย่อมต้องเชิญฝ่าบาทให้กลับไหลอยู่ที่นี้ชั่ววินันตร์!" เขายกแขนขึ้น ผงสีดำกลุ่มหนึ่งพุ่งออกมาจากแขนเสื้อ ผงนี้คล้ายหมอกควัน พอสัมผัสกับเส้าไม้หนาน* สีทองระยับที่เกาะสลักเป็นรูปมังกรแล้ว เส้าก็ไหม้กลายเป็นสีดำทันที เห็นชัดว่าผงยานี้มีอานุภาพเผาไหม้กัดกร่อนรุนแรงมาก คนชุดดำยื่นมือออกไปอีกครั้ง ผงสีดำพุ่งทะลุตาหนักใหญ่และม้วนตัวขึ้นสู่ด้านบน ทุกคนตื่นตระหนกถอยหลบไปสามฉือ** คนชุดดำตะโกนดังลั่น "เผา!"

สะเก็ดไฟเป็นจุดๆ ปรากฏขึ้นท่ามกลางกลุ่มควันสีดำ หลังจากนั้นกลุ่มควันได้แปรเปลี่ยนเป็นลูกเพลิง ตาหนักใหญ่ไฟลุกพริบ เปลวไฟพุ่งสู่ท้องฟ้าเหมือนมังกรเพลิง! ยิ่งใหญ่และน่ากลัว!

หัวหน้าคนชุดดำหัวเราะฮาๆ "ฝ่าบาททรงเห็นว่าหนทางข้างหน้าสิ้นหวังแล้วจึงเลือกที่จะเผาตัวเองฆ่าตัวตาย นี่เป็นจุดจบของประวัติศาสตร์ที่ข้าเตรียมไว้ให้ฝ่าบาท ไม่ทราบว่าคุณท่านคิดเห็นอย่างไร"

คนชุดดำพวกนี้ไม่เพียงจะสังหารจุอวินเหวิน แต่ยังจะบิดเบือนประวัติศาสตร์เสียด้วย ความคิดต่ำช้าน่าประณาม บังอาจถึงเพียงนี้! เดิมทีหัวหน้าคนชุดดำคิดว่าพวกจุอวินเหวินถูกดูหมิ่นแล้วจะโกรธแค้น ทว่านักกลยุทธ์หยางอิงเหิงด้านข้างจุอวินเหวินกลับยิ้มเยินเอ่ยว่า "พวกข้าเราได้แต่แรกแล้วว่าเยินอ่องต้องลงมือโหดเหี้ยมเช่นนี้ การโจมตีด้วยไฟเป็นวิธีที่ดีที่สุดและโหดเหี้ยมที่สุดจริงๆ แต่ฝ่าบาททรงเป็นมังกรที่แท้จริง ไหนเลยจะกลัวไฟเล่า เพลิงนี้เป็นการช่วยพวกข้าอีกแรงด้วยซ้ำ"

หัวใจของหัวหน้าคนชุดดำขยับเล็กน้อย เริ่มตระหนักถึงกลิ่นอาย

* ต้นหนาน หรือเงินหนาน หมายถึงต้น Phoebe Zennan เป็นไม้ในวงศ์เดียวกับต้นการบูร

** ฉือ (ชื่อยะ) คือหน่วยวัดความยาวของจีน โดย 1 ฉือเท่ากับ 10 ซุน 1 ซุนเทียบระยะประมาณ 1 นิ้ว

ไม่ปลอดภัย

เป็นดังที่คิด เจิงจี้ที่อยู่ด้านหน้าสะบัดแขนเสื้อทั้งสองข้างทันใดฝ่ามือทั้งสองพลันปรากฏภาพปากว่า* ขนาดใหญ่ ปากว่าหมูนวน รอบด้านเหมือนมีเสียงเคลื่อนไหวของกลไกดังเลื่อนราง จากนั้นก้อนอิฐเสาะไม้หนานโคมสำริด และโต๊ะเริ่มบิดเบี้ยวเปลี่ยนรูป

หัวหน้าคนชุดดำตื่นตระหนก กำลังจะนำมือสังหารรุดเข้าไปจับกุมชนที่หวังเยวี่ยพลันตะโกนเสียงดัง "คุ้มกันฝ่าบาปให้ดี!"

คนผู้นี้สุดหยาใจเข้าอย่างต่อเนื่อง ทำให้ร่างกายบวมขยายอย่างรวดเร็ว เสื้อตัวหลวมกว้างบริชาด หนึ่งหน้าท้องถูกขยายจนโป่งแฉงเหมือนกระดาศบางๆ เปล่งประกายเล็กน้อย

นี่เป็นวิชาลับของหวังเยวี่ย วิชาดิงปราณ

ดิงปราณเข้าสู่ร่างกาย ถ่ายทอดปราณเข้าไปในทุกหลอดเลือดและทุกช่องว่างระหว่างกล้ามเนื้อ ทำให้ร่างกายตัวเองขยายจนถึงขีดสุดเดิมทีวิชาลับนี้ทำให้ร่างกายแข็งแกร่งปราศจากความรู้สึกเจ็บปวดได้เพียงแต่การเร่งเร้าพลังเช่นนี้เห็นชัดว่าเป็นการพลีชีพเพื่อคุณธรรม

"ระวัง ถอยเร็ว!"

ร่างนั้นระเบิดเสียงดังสนั่นกึกก้องไปทั่วตึกหนักเฟ่งเทียน พลังนี้แปรเปลี่ยนเป็นคลื่นสั่นสะเทือนรุนแรง บีบให้คนชุดดำทั้งเจ็ดถอยหลังไปสองจั้งกว่า

เจิงจี้อาศัยคลื่นสั่นสะเทือนนี้วัดแขนเสื้อ จูววินเหวิน หยางอิงเหมิง เยี่ยซีเสียน เยวี่ยซง และคนอื่นๆอีกยี่สิบกว่าคนอันตรายหายไ้ ตาหนัก

* ปากว่า หรือแผนภูมิแปดลักษณะ คือแปดลักษณะของการเปลี่ยนแปลงในธรรมชาติ เป็นศาสตร์ที่ต่อยอดมาจากทวิลักษณ์หยินหยางและห้าธาตุอีกทีหนึ่ง อยู่ในเนื้อหาคัมภีร์จี้จิง โดยกำหนดปรากฏการณ์หรือสิ่งที่มีอยู่ในธรรมชาติแทนด้วยสัญลักษณ์ในแผนภูมิซึ่งอาจทำเป็นยันต์หรือระจกแปดทิศ ใช้ทำนายเหตุการณ์และเป็นเครื่องรางป้องกันสิ่งชั่วร้าย

เพ่งเพียนและเปลวเพลิงเหมือนถูกเขาเก็บเข้าไปในแขนเสื้ออย่างรวดเร็ว
รอบด้านว่างเปล่าไม่เหลือสิ่งใดเลย!

เหมือนภาพวาดแผ่นหนึ่งที่ถูเขาม้วนเก็บไปอย่างง่ายดาย

เจิ้งจี้เหมือนใช้เรียวแรงทั้งหมดที่มี นั่งนิ่งอยู่บนซากปรักหักพัง
หลุบควหลุบตา ใบหน้าซีดเผือด

ทุกคนในที่นั่นต่างตกตะลึงตาค้าง พวกเขาเห็นกับตาว่าจูลูวีนเหวิน
และคนอื่นๆ อันตรธานหายไป ตำนานกใหญ่หูลู่หวางดงามบัดนี้เหลือเพียง
ลานโล่งท่ามกลางราตรี หรือว่าอาลักษณ์ตำแหน่งเล็กๆ ที่ไม่โดดเด่น
ผู้นี้จะมีความสามารถประหลาดจริงๆ สามารถปั้นปูนทองฟ้าเคลื่อนย้าย
ปฐพีได้?! แล้วพวกจูลูวีนเหวินหนีไปที่ใด

ไม่ว่าอย่างไรพวกคนชุดดำหมวกสูงก็ไม่เชื่อว่าโลกจะมีวิชา
ที่ร้ายกาจเช่นนี้ ตัวเขาเองก็เชี่ยวชาญศาสตร์ลึกลับหยินหยาง ไม่ว่าจะ
เป็นศาสตร์ทำนายลักษณะ ศาสตร์หมอดูทำนายดวง วิชาสาปแช่ง
วิชาพยาพิษ* วิชายันต์ วิชาแร่ลิ้ว วิชาผันมาร วิชาหลอมไอศถ
ศาสตร์ภูมิลักษณะ วิชาหมื่นผ่นแปร ศาสตร์แห่งหลูบัน** เขาล้วนพอมี
ความรู้อยู่บ้าง แต่วิชาที่ฝืนลิขิตสวรรค์เช่นนี้อยู่เหนือความคาดหมาย
ของเขา อุบายของหยางอิงเหิง การอำพรางของเยี่ยซีเสียน วิชากลไก
ของเหมยอิน วิชาเต๋าของเจิ้งจี้ และการจงใจปลิดชีวิตตัวเองของหวังเว่ยยี่
คนเหล่านี้ผ่านการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี ทว่าเรื่องนี้น่าสงสัยเกินไปแล้ว
ในช่วงเวลาสั้นๆ หัวหน้าคนชุดดำยังดูไม่ออกว่าพิรุณอยู่ที่ใด ได้แต่คว้าตัว
เจิ้งจี้และตวาดถามเสียงเย็น "พวกเขาหายไปทีใด?!"

* พยาพิษ หรือหนอนู่ เป็นสัตว์พิษตามความเชื่อของจีนที่ถูกเพาะเลี้ยงมาด้วยวิธีการพิเศษ บ้างว่า
เป็นการเอาสัตว์มีพิษหลายชนิดมาขังรวมกันให้สัตว์เหล่านั้นกินกันเองจนเหลือตัวสุดท้ายที่รอด การใช้
พยาพิษมักเกี่ยวข้องกับไสยศาสตร์

** หลูบัน คือปรมาจารย์ด้านงานไม้และการช่างของจีน

เจิ้งจี้ปรายตามองอีกฝ่ายแวบหนึ่งก่อนยิ้มเจ้าเล่ห์ "เจิ้งจี้ติดตามฝ่าบาทไปแล้ว ข้าแม่เป็นข้า แต่หาใช่ข้าอีกต่อไป แต่ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นใคร ต่อให้เจ้าปิดหน้าหุ้มตัว จงใจปิดบัง ข้าก็จดจำดวงตาคุณี้ของเจ้าได้ ดวงตาของเสือหิวเป็นของเต้าเหยเยนปีศาจเผ่าเผ่ากุกุ* เท่านั้น เจ้าบอกว่าตัวเองเจนนัดทั้งพุทธและเต้า รู้สรรพวิชามีใช่หรือ มีผู้เจ้ามาไขปริศนาใหม่ของข้าเถอะ!"

พูดจบเขาก็กลับตาทั้งสองข้างลง ไม่พูดอันใดอีก เหมือนคนที่ตายไปแล้ว

ในช่วงเวลาที่เหลืออยู่เจิ้งจี้ถูกสื่อว่าไปบวชเป็นนักพรต แต่อันที่จริงเขาถูกกักขังไว้อย่างลับๆ ไม่ว่าจะถูกทรมานอย่างไรมนุษย์ธรรมดาเพียงใดก็ไม่ปริปากพูดอันใดสักคำ ส่วนคู่ต่อสู้ของเขาเต้าเหยเยน ไม่ว่าจะพยายามมากเพียงใดก็มีอาจไขปริศนาอันลึกกลับซับซ้อนนี้ได้ จักรพรรดิเจี้ยนเหวินหลบหนีไปได้อย่างไร หลบหนีไปที่ใด กลายเป็นปริศนาในประวัติศาสตร์ที่มีอาจคลี่คลายได้ตลอดกาล

คนชุดดำที่สวมหมวกสูงถอดผ้าคลุมหน้า เผยให้เห็นนัยน์ตาเช่นเสือหิวที่เห็นแล้วชวนหนาวเยือก เป็นเต้าเหยเยนขุนชื่อของจูตี้ั่นเอง เขาประกาศว่าตัวเองเรียนรู้อาจารย์นับร้อย ความสามารถในการวางกลอุบายและไขกลอุบายเทียบชั้นได้กับหลิวป้อเวิน** เจิ้งจี้ตัวเล็กๆ ผู้ที่มีความตายมาอยู่ตรงหน้าแล้วยังจะทำทนายเขา นี่มิใช่ตักแตนซูชาขวางรท*** หรือกรี เต้าเหยเยนโมโหคิดจะสำรวจดูบริเวณใกล้เคียง

* ปีศาจเผ่าเผ่ากุกุ (ผู้อันเหล่ากุกุ) เป็นคำล้อเลียนฉายานามผู้เผ่ากุกุเดียวดาย (ผู้อันเหล่าเหวิน) ของเหยือกวงเซี่ยว ที่ปรึกษาคนสำคัญของจูตี้ ฉายาธรรมเต้าเหยเยน

** หลิวป้อเวิน ชื่อจริงคือหลิวจี้ เป็นนักยุทธศาสตร์ทหาร ปรัชญาเมธี รัฐบุรุษ และกวีชาวจิน เป็นที่ปรึกษาคนสำคัญของจูหยวนจาง ปฐมจักรพรรดิแห่งราชวงศ์หมิง

*** ตักแตนซูชาขวางรท เป็นสำนวน หมายถึงไม่รู้จักระเมื่อนำกำลังของตนเอง มีกำลังอยู่เพียงน้อยนิด แต่คิดหวังทำสิ่งที่เกินกำลังอย่างไม่เจียมตัว

ให้ทั่ว แต่ยามนี้เปลวเพลิงรุนแรงขึ้นทุกที วังหลวงถูกเปลวไฟรื้อแรงโอบล้อม ยังจะอยู่ที่นี้ต่อไปได้อย่างไร หลังตรวจดูอย่างเร่งร้อนแล้วไม่พบเบาะแสใดๆ เต้าเหี่ยยนได้แต่ออกคำสั่งให้ทุกคนออกจากเมืองอย่างฉุนใจ

เพลิงไหม้ครั้งนี้เผาอยู่หนึ่งวันหนึ่งคืนกว่าจะมอดดับ จูตี้รีบพาเต้าเหี่ยยนเข้าวังไปตรวจค้น โดยเฉพาะบริเวณตำหนักเฟิงเทียนที่จูวีนเหวินหายตัวไปตั้งอยู่ ยังต้องตรวจดูให้ถี่ถ้วน แต่บริเวณนั้นนอกจากรากฐานเดิมที่หลงเหลืออยู่บนพื้นดินแล้วก็ไม่มีอันใดอื่นอีกเลย จูตี้ไม่เชื่อสั่งให้คนขุดดินลึกลงไปสามซื่อ แต่ก็ไม่พบเส้นทางลับใดๆ จูวีนเหวินหลบหนีไปอย่างไรร่องรอยต่อหน้ายอผีมือทั้งหลายเช่นนี้

จูตี้คิดอันใดไม่ออกชั่วขณะ เขาถามเต้าเหี่ยยน "เรื่องนี้ควรจัดการอย่างไรดี"

เต้าเหี่ยยนสีหน้าเคร่งขรึม ปรินศนาครั้งนี้ยากจะเข้าใจได้ แต่ไม่นานจุ้ เขาก็หัวเราะออกมา เต้าเหี่ยยนหาได้ตอบคำถามของจูตี้ตรงๆ แต่ขยี้ดินบนพื้น วาดภาพห้าธาตุง่ายๆ ขึ้นมาก่อนพูดอย่างเนิบช้า "เยี่ยนอ่องสังเกตรึหรือไม่ ตั้งแต่องค์ปฐมจักรพรรดิหึงไท่จู่สวรรคต จวบจนบัดนี้ฟ้าดินวิปริตนับครั้งไม่ถ้วน หยินหยางและห้าธาตุผสมปนเป หายนะเกิดขึ้นไม่จบไม่สิ้น เท่าที่ข้าจำได้รัชศกหงอู่ปีที่สามสิบสอง ฤดูใบไม้ผลิเมืองหลวงเกิดแผ่นดินไหว พื้นที่ตอนเหนือของแม่น้ำฉางเจียงเกิดภัยพิบัติจากตึกถล่ม ผู้คนบาดเจ็บล้มตายเกินพัน เสียหายใหญ่หลวง รัชศกหงอู่ปีที่สามสิบสามเดือนสี่ จูวีนเหวินมอบราชโองการและขวานให้หลี่จิ้งหลง ตอนข้ามแม่น้ำเกิดเหตุการณ์ม้งกรวารีอาละวาด เรือแตกและมีคนจมน้ำตายมากมาย เดือนหกน้ำท่วมเมืองจินหวา มีคนตาย

อีกพันกว่าคน เข้าฤดูใบไม้ร่วง ประตูลึงเทียนเกิดเพลิงไหม้โดยไร้สาเหตุ เปลวไฟแผดเผาจนเหลือแต่เก้าธูลี ตั้งแต่ปีที่แล้วเป็นต้นมา ฉางโจว ลีหยาง เมืองหลวงเกิดแผ่นดินไหวหลายครั้ง ค่ายของกองกำลังจินอีและคลังอาวุธเกิดเพลิงไหม้อย่างต่อเนื่อง ยังมีภัยพิบัติจากแมลง อุทกภัย และกบฏของคนชั่วช้าไม่หยุดหย่อน จวบจนวันนี้ แม้แต่วังหลวงยังถูกเผาจนวอดวาย พระราชันดดาผู้สืบสันตติวงศ์ของพระองค์เองก็สิ้นพระชนม์ท่ามกลางกองเพลิง...นี่มิใช่หายนะจากห้ำหั่นหรือหรือ"

जूดีถาม "ความหมายของท่านขุนซื้อคือ..."

เต้าเหียนตอบ "มิผู้หลักเรือดำนน้ำ! แต่โบราณมาการนำทัพออกรบย่อมต้องมีเหตุผล กำจัดคนชั่วร้ายกายจักรพรรดิปราบกบฏแผ่นดินเป็นการรักษาความสงบให้บ้านเมือง บัดนี้ผู้สืบสันตติวงศ์ในองค์ปฐมจักรพรรดิสวรรคตแล้ว มิใช่ต้องแต่งตั้งกษัตริย์ขึ้นใหม่และป่าวประกาศไปทั่วหัวล้าหรือ" เขามองวังหลวงตรงหน้าที่กลายเป็นเก้าธูลีและเอ่ยว่า "ตั้งแต่องค์ปฐมจักรพรรดิสวรรคต ตำแหน่งจักรพรรดิว่างลงหลายปี ห้ำหั่นทั่วหัวล้าย่อมยากที่จะสงบ ภัยพิบัติที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องหาใช่เรื่องแปลก ในตำรา 'ประวัติศาสตร์อื่น' ที่ข้าศึกษา มีการกล่าวถึงห้ำหั่นที่ก่อให้เกิดหายนะ ประวัติศาสตร์ราชวงศ์หมิงก็ย่อมต้องมีเช่นกัน บัดนี้สถานการณ์ของใต้หล้าถูกกำหนดแน่นอนแล้ว มิผู้เลือกวันประกาศต่อใต้หล้าว่าจักรพรรดิเจี้ยนเหวินประสพหายนะจากห้ำหั่น ถูกเผาจนสิ้นชีพอยู่ในวังหลวง บ้านเมืองมีอาจขาดผู้นำแม้แต่วันเดียว เยียนอ่องเก่งกาจสามารถ เป็นที่เคารพเลื่อมใสของปวงประชา เมื่อครองราชย์แล้วย่อมห่วงใยไพร่ฟ้าประชาชน บัดเป่าหายนะจากห้ำหั่น! คืบความสงบสุขให้บ้านเมือง!"

जूดีพลันกระจ่างแจ้ง ความหมายของเต้าเหียนคือให้เขา

ไม่ยอมรับฐานะจักรพรรดิของจูวีนเหวิน จากนั้นทำให้การตายของ จูวีนเหวินมาจากการไร้ความสามารถในการปกครองบ้านเมือง ได้หล้าจึงเกิดหายนะจากห้ำหั่นพร้อมกันจนสิ้นชีพอยู่ท่ามกลาง ทะเลเพลิง ส่วนเขาจูตี้ด้วยหวังจะได้หล้าจึงต้องขึ้นสู่บัลลังก์ปกครอง บ้านเมืองอย่างสนใจ เพื่อบรรเทาหายนะจากห้ำหั่นที่เกิดขึ้นทั่วทุกหนแห่ง คืบความสงบสุขแก่แผ่นดิน

จูตี้รับฟังข้อเสนอของเต๋าเหียน ตัดสินใจสองเรื่องที่สำคัญ เรื่องหนึ่งคือส่งคนไปค้นหาเบาะแสของจูวีนเหวินอย่างลับๆ ประกาศ จับกุมพรรคพวกที่เหลือของจูวีนเหวินอย่างเปิดเผย ขณะเดียวกันก็ สั่งการให้ขุนนางประวัติศาสตร์บันทึกในช่วงรัชศกเจี้ยนเหวินออกไป ไม่ยอมรับตำแหน่งจักรพรรดิของจูวีนเหวิน อีกเรื่องหนึ่งคือเพิ่มกำลังพล และหน้าที่ความรับผิดชอบของกองกำลังจินอู๋ที่เดิมที่รับผิดชอบเพียง ลาดตระเวนประตูเมืองและช่วยดับเพลิง ทำให้กองกำลังจินอู๋กลายเป็น กองกำลังพิเศษที่รับมือกับหายนะจากห้ำหั่นได้ คอยสกัดกั้นหายนะ จากห้ำหั่นที่เกิดขึ้นไม่หยุดหย่อน รับภาระหน้าที่สำคัญในการปกป้อง เมืองหนานจิงอย่างแท้จริง

ขจัดภัยภายใน รักษาความสงบภายนอกเป็นแนวทางการปกครอง บ้านเมืองในยุคเริ่มแรกที่เต๋าเหียนชี้แนะจุด แต่สำหรับเต๋าเหียนแล้ว อำนาจไม่เคยเป็นเป้าหมายที่เขาไขว่คว้า สิ่งที่ติดอยู่ในใจเขาคือจะ ไขปริศนาการหายตัวไปอย่างลึกลับของจักรพรรดิเจี้ยนเหวินอย่างไร ต่างหาก เขาต้องรีบหาบุคคลที่คล่องแคล่วปรึศนารู้ได้ภายในช่วงเวลาที่เขายังมีชีวิตอยู่!

บทที่ 2

หนอนตะกละ

ตอนนี้ในช่วงกลางฤดูร้อนของรัชศกหย่งเล่อปีที่หก ตรอกชั้นเหอ
เมืองหนานจิง คฤหาสน์สกุลเหวย

ราตรีมืดทึบ ผ่นห้องโถงแขวนภาพกวนอินที่ขาวซีดแล้ว บนโต๊ะ
มีเทียนไขสีขาวคู่หนึ่ง เปลวไฟส่ายไหวไปมา สาดส่องรอบด้านจน
พราวเลื่อนยากจะแยกแยะ

บุรุษวัยกลางคนท่าทางเหมือนบัณฑิตจากชนบทถูกมัดอยู่บน
ม้านั่งยาวด้วยท่าประหลาด ดูเหมือนจะเจ็บปวดและทรมานมาก

นักพรตในชุดดำคนหนึ่งเดินวนเวียนรอบม้านั่งยาว ปากพิมพ์่า
บางอย่าง

นักพรตผู้นี้ชื่อว่าฉินหมิง คิ้วเข้มตาโต หนวดเคราดกหนา แต่
พิศดูให้ละเอียดยกลับพบบางอย่างที่ดูผิดปกติอย่างบอกไม่ถูกอยู่
หลายส่วน

เขาชำเลืองมองคนบนม้านั่งแวบหนึ่งก่อนเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง
"นายท่านเหวย เจ้าเป็นอย่างนี้มานานเท่าไรแล้ว"

นายท่านรองสกุลเหวยตอบ "ครึ่งปีแล้ว ท่านดูสิ ข้าฝ่ายผมม
ไปทั้งตัว มีเพียงท้องที่โตขึ้นทุกวัน โดยเฉพาะเมื่อครุ่นดูๆ ก็บ่งชี้ขึ้นอีกมาก
ข้าถูกผีหิวโซสิงร่างหรือไม่"

ท้องของคนผู้นั้นใหญ่เหมือนลูกหนึ่งลูกหนึ่งจริงๆ กดแล้วแข็ง
ออกจะแปลกประหลาด

จินหมิงสายหน้า "ในร่างของเจ้าไม่ได้มีผีหิวโซอันใดหรอก แต่มี
หนอนชนิดหนึ่งต่างหาก"

"หนอน?"

"ถูกต้อง!" จินหมิงอธิบาย "นี่เป็นหนอนพยาธิชนิดหนึ่งที่พบเห็น
น้อยยิ่ง ไม่ทราบว่าคุณเคยเห็นเพรียงปูหรือไม่"

"เพรียงปู? เพรียงปูคืออะไร"

"บันทึกเป่ย์อู่* สมัยราชวงศ์ถังกล่าวไว้ว่าเพรียงปูรูปร่างเหมือน
เมลิคควี* ฝังกลางท้องปู เป็นตายไม่แยกจากกัน หมายความว่าเพรียงปูนี้
อาศัยอยู่ตรงส่วนท้องของปู ดูเหมือนไข่ปูที่ปรากฏอยู่ด้านนอก แต่
แท้จริงแล้วข้างในจะเป็นเหมือนราเรื้อนที่มีหนวดชอกซอนไปนับไม่ถ้วน
หนวดนี้จะชอนไชไปถึงก้ามปูและอวัยวะภายใน จนกระทั่งถึงสมอง
คอยดูดเลือดเนื้อไปไม่หยุด ทำให้ปูค่อยๆ เหี่ยวแห้งกลายเป็นศพ
จวบจนตายก็ยังคงอยู่ด้วยกัน สิ่งที่อยู่ในร่างกายเจ้านั้นคล้ายเพรียงปู
อยู่หลายส่วน แต่มันมีชื่อว่าหนอนตะกละ!"

นายท่านรองสกุลเหวยขนลุกไปทั้งตัว พุดอย่างตื่นตระหนก
"ท่านนักพรตอย่าขู่ข้าสิ!"

จินหมิงกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง "หึๆ ข้าไม่ได้ขู่เจ้า หนอนตะกละ
นี้ลักษณะเหมือนปลิง สีออกม่วงแดง ตัวร่างเต็มไปด้วยปากและหนวด

* เมลิคควี คือเมลิคตันเฮล์ม ภายนอกมีลักษณะเป็นกลีบดอกประกบห่อหุ้มเนื้อเมลิคทรงรีด้านใน

ชอบฝากตัวอยู่ในห้องของคนรวยเป็นที่สุด ว่ากันว่าที่เทาเทีย* มีแต่เข้าไม่มีออกได้เพราะในร่างกายมีหนอนตะกละอยู่เป็นจำนวนมาก ผู้ที่ทุจริตคดโกงจะเกิดหนอนตะกละขึ้นในร่างกาย ได้รับความทุกข์ทรมานเหมือนเทาเทียไปชั่วชีวิต ขอภัยที่ข้าต้องเอ่ยไม่อ้อมค้อม ปกติเจ้าติดสุราอยู่ใช่หรือไม่"

นายท่านรองสกุลเหวี่ยงเยียบ บ้านคนรวยมีหรือจะไม่กินดื่ยู่สบาย ตัวเองหาเงินได้ไม่กินไม่ดื่มแล้วจะมีความสุขได้อย่างไรเล่า เพียงแต่เรื่องหนอนตะกละที่นักพรตผู้นี้กล่าวมาออกจะเกินจริง ทำให้เขาเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

จินหมิงพูด "เช่นนั้นแล้วกัน ข้าจะใช้วิชาลับทำให้เจ้าเห็นหนอนตะกละที่อยู่ในร่างกายด้วยตาตัวเอง เจ้าจะได้เข้าใจ"

เขาพูดแล้วใช้นิ้วจุ่มสุราขาวลูบบนหน้าท้อง แขน และน่องของนายท่านรองสกุลเหวี่ยงเบาๆ พลางพึมพำเสียงเบาว่า "หนอนตะกละหนอนตะกละ เจอสุราแล้วจงปรากฏกายออกมา"

เป็นเช่นที่จินหมิงพูด รอยแดงรอยแล้วรอยเล่าปรากฏบนผิวหนัง ร่องรอยเหล่านี้เหมือนรากไม้ยาวหนาแน่นที่แผ่ขยายออกมา ดูแล้วเหมือนเส้นลมปราณและเส้นเลือดทั้งหมดผุดขึ้นมาราวกับใยบัวบอย่างไรรอย่างนั้น น่าสยดสยองจนทำให้หนังศีรษะเย็นวาบ!

นายท่านรองสกุลเหวี่ยงร้องอุทานออกมาและรู้สึกคันเคะเยอไปทั้งตัว ความคันนี้กระจายไปทั่วทุกพื้นที่ของร่างกาย แม้กระทั่งปลายนิ้วและหนังศีรษะของตัวเองก็ยังเหมือนมีหนวดสัมผัสผัดของหนอนเป็นพันเป็นหมื่นเคลื่อนไหวอยู่ข้างใต้คอยดูดเลือดเนื้อและพลังชีวิตไม่หยุด

* เทาเทีย แปลว่าเขมือบกิน เป็นหนึ่งในสี่สุรภัย และเป็นหนึ่งในลูกมังกรทั้งเก้าตามตำนานเทพโบราณของจีน ลำตัวคล้ายหมาป่า นิยัตะกละตะกลามและดุร้าย

จนสุดท้ายเขาจะแหย่เหยี่ยวตายกลายเป็น 'ท่อนไม้' ท่อนหนึ่ง ความรู้สึก
เช่นนี้ทรมานเหมือนตายทั้งเป็นเลยทีเดียว!

"อ้า!"

"ตอนนี้เชื่อหรือยัง"

นายท่านรองสกุลเหวี่ยงพักหน้าหงิกๆ ความจริงปรากฏอยู่ตรงหน้า
เขาไม่อาจไม่เชื่อ

ฉินหมิงพูด "ในเมื่อเชื่อแล้ว เช่นนั้นข้าจะเล่าให้เจ้าฟัง หนอน
ตะกละนี้หากแค่ดูดเลือดเนื้อจากคนก็แล้วไปเถอะ แต่ที่น่ากลัวที่สุด
คือหนอนชนิดนี้จะควบคุมสัมผัสทั้งหกของเจ้าด้วย มันจะใช้หนวด
สัมผัสของไขเข้าไปในสมอง บงการให้เจ้าเคลื่อนไหว หายอาหาร และ
พักไขแทนมันเหมือนหุ่นกระบอกตัวหนึ่ง ไม่ต่างกับศพที่เดินได้ เจ้ายังจำ
คดีผีดิบที่เกิดขึ้นในเชิงโจวเมื่อสองปีก่อนได้หรือไม่ นั่นคือคนติดเชื้อโรค
หนอนตะกละ สุดท้ายเหลือเพียงร่างที่ถูกหนอนพยาธิเหล่านี้บงการ
เที่ยวหาอาหารไปทั่ว ใช้ชีวิตอย่างเลอะเลือนไร้จุดสิ้นสุด ผีดิบเมื่อ
ไม่เหลือความเป็นมนุษย์แล้วย่อมทำร้ายคน ด้วยความจงใจราชสำนัก
จึงส่งกองกำลังเงินอุดออกไปปราบปรามโดยการใช้ไฟโจมตี เผาเก้าหมู่บ้าน
ที่ติดเชื่อหนอนพิษชนิดนี้ทั้งหมดโดยไม่สนใจเด็กและคนชรา สุดท้าย
แม้แต่ถ้ากระดูกยังหาไม่เจอด้วยซ้ำ เกรงว่าเจ้าคงไม่อยากเดินช้ารอย
คนเหล่านี้หรือกระมัง"

นายท่านรองสกุลเหวี่ยงหน้าซีดเผือด จมูกมีแต่ลมหายใจออกไม่มี
ลมหายใจเข้า ด้วยกลัวว่าหากตัวเองสุดท้ายใจเข้ามากขึ้นหนึ่งเสื่อก
ก็จะทำให้หนอนตะกละเหล่านี้ยาวขึ้นอีกส่วน ผ่านไปเนิ่นนาน ในที่สุด
เขาจึงเอ่ยคำพูดออกมา "ท่านนักพรตต้องมีวิธีดีๆ ในการเอาหนอน
ออกมาจากร่างกายข้าแน่นอน ใช่หรือไม่"

จินหมิงหัวเราะ เริ่มพูดอย่างไม่เร็วไม่ช้า "ข้าฝึกฝนวิชาลี้วเหิน* ตั้งแต่เล็ก การเอาหนอนออกมานั้นพอจะมั่นใจในตนเองอยู่หลายส่วน แต่อาชีพของพวกเราไม่ง่ายเลยจริงๆ การมอทะลูลิขิตสวรรค์ ขจัด หายนะให้ผู้อื่นล้วนเป็นการบั่นอายุของตัวเอง เจ้าคิดว่าเรื่องเงิน..."

นายท่านรองสกุลเหว่ยโพล่งออกมา "สามตำลึง ข้าจะจ่ายให้ท่าน ไม่ขาดไปแม้แต่อึแปะเดียว!"

จินหมิงกลอกตา นั่งลงบนม้านั่ง "ชีวิตเจ้ามีค่าแค่สามตำลึงอย่างนั้น หรือ..."

นายท่านรองสกุลเหว่ยรู้สึกเหมือนเส้นชีพจรสีแดงบนร่างกาย ลูกกลมออกไปมากกว่าเดิม หนวดสัมผัสจะยื่นมาถึงลำคออยู่แล้ว ขึ้นไป อีกนิดจะถึงสมองแล้ว หากหนอนตะกละเข้าสมองย่อมหมดทางเยียวยา เขาร้อนใจเหมือนมีไฟลงกัน "ห้าตำลึง! ห้าตำลึงยังไม่พออีกหรือ? โอย ช่วยชีวิตข้าด้วยเถอะ! ข้าสัญญาว่านับแต่นี้ไปจะบูชาพระพุทธรูปอย่างจริงจัง ไม่ใช่ลิ ข้าจะนับถือเต๋าด้วยความศรัทธา กินเจเท่านั้น ไม่ตะกละอีกแล้ว!"

จินหมิงลอบหัวเราะ แต่เขายังคงจับนิ้วทำเป็นพึมพำกับตัวเอง "อืม...ยังเหลือเวลาอีกครั้งกำหนด** หนอนนี้ก็จะเข้าสู่สมองเจ้าอย่างแท้จริง ถึงเวลานั้นเจ้าย่อมกลายเป็นผีดิบที่เป็นภัยโดยสมบูรณ์ เอ้อ...ถึงเวลา ข้าคงได้แต่ใช้อาคมทำพิธีกำจัดเจ้าแทนสวรรค์ เจ้าว่าข้าจะใช้ ยันต์เพลิงเผาตี หรือใช้ยันต์สะกดศพพันธนาการเจ้าเอาไว้ดี" เขาพูด พลางหมุนฝ่ามือ เปลวไฟเจิดจ้ากลุ่มหนึ่งพุ่งออกมา

"สิบตำลึง! สิบตำลึง!" นายท่านรองสกุลเหว่ยตะเบ็งเสียงจน

* ลี้วเหิน เป็นศาสตร์การทำนายดวงชะตาของจีนโบราณแขนงหนึ่ง มักเรียกรวมกับวิชาไท่และ วิชาตุนจยว่า 'ศาสตร์สามแขนง'

** 'ครั้งกำหนด' เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15-30 นาที

คอแทบแตก "ท่านนักพรต รีบเอาหนอนออกไปจากตัวข้าเถอะ! หากยังไม่เอาออกไปจะไม่ทันการณ์แล้ว! หากข้าตายไปท่านจะไม่ได้เงินแม้แต่ไอ้แปะเดียว!"

ฉินหมิงลุกขึ้นปัดมือพลางเอ่ยว่า "ตกลง! แล้วเงินล่ะ"

"นี่มันเวลาใดแล้วท่านยังคิดถึงแต่เงิน!" นายท่านรองสกุลเหว่ยปากสั้นไปหมด เขาตะโกนเสียงดังบอกคนนอกประตู "เหล่าหวัง รีบหยิบเงินสิบตำลึงออกมาจากกล่องสีเขียวที่ข้าวางอยู่ในหีบสีแดงตรงชอกผนังฝั่งซ้ายของขาเตียงซ้ายมา เร็วเข้า!"

ข้ารับใช้คนหนึ่งที่ยืนหลบอยู่ตรงประตูรับคำและรีบวิ่งออกไปผ่านไปพักหนึ่งจึงย้อนกลับมาแล้วโยนถุงเงินใบหนึ่งไว้บนโต๊ะ ยังไม่ทันเห็นเงาคนในห้องชัดเจนก็ถอยกลับไปอยู่ที่หน้าประตูอย่างรวดเร็ว รวากับหากอยู่นานกว่านี้อีกนิดจะติดเชื้อโรคหนอนตะกละอย่างไรราย่างนั้น

ฉินหมิงเห็นเงินแล้ว ในที่สุดก็ยกกระโถนทองแดงที่มีฝาปิดใบหนึ่งออกมา

"นี่คือเหยื่อหารส ข้าใช้วัตถุดิบล้ำค่าห้าชนิดปรุงออกมา เคี้ยวอยู่สามวันสามคืนเต็มเขียวนะ แพงจนน่าปวดใจ! หนอนตะกละชอบกินของคาวเป็นที่สุด มันได้กลิ่นนี้แล้วจะไต่ออกมาเอง ขั้นตอนนี้อาจทำให้รู้สึกไม่สบายตัวเล็กน้อย หากอยากกำจัดหนอนตะกละให้สิ้นซาก ประเดี๋ยวเจ้าต้องอดทนหน่อย" เขาพูดพลางวางกระโถนทองแดงตรงหน้านายท่านรองสกุลเหว่ย "สุดท้ายใจเข้าลึกๆ สัมผัสเชื่อแก่นแห่งฟ้าดินนี้เถอะ"

เมื่อเปิดฝาออก กลิ่นเหม็นรุนแรงพลันปะทะจมูก!

นายท่านรองสกุลเหว่ยสูดดมไปแค่เฮือกเดียวก็รู้สึกเหมือนร่างกายถูกอบอยู่ในถังฉีเหม็นจนวิงเวียน ตัวสั่นเต็มไปหมด เขาหลับตา

ทั้งสองข้างแน่นอ้อยด้วยสีหน้าบิดเบี้ยว "อ้อ... โฉนจึงเหมือนขนาดนี้ เหมือนยิ่งกว่าหลุมส้วมเสียอีก! ไม่ไหวแล้ว หนอนในตัวข้ากำลังกระตุก! ข้ารู้สึกเหมือนกำลังจะอาเจียน!"

ฉินหิงพูด "รู้สึกอยากอาเจียนนั้นถูกต้องแล้ว มา! ออกแรงสุดเข้าไปให้หนอนในร่างกายได้กลืนนี้!" เขาตบหลังนายท่านรองสกุลเหวี่ยงแรงๆ พลางเอ่ยว่า "ไร้สกปรกไร้แปดเปื้อน รัชมีผ่องแผ้วประจักษ์ชัด! จงออกมา!"

ในที่สุตนายท่านรองสกุลเหวี่ยงก็ทนไม่ไหว อาเจียนออกมาคำใหญ่ ภายในกระโถนทองแดงไม่น่ามองยิ่งกว่าเดิม เพียงแต่ในกองอาเจียนนั้นมีวัตถุกำลังขยับไหวอยู่จริงๆ! มันมีสีแดงเข้ม ลักษณะเหมือนปลิงตัวอ้วน หัวร่างเต็มไปด้วยปาก ข้างยังมีเส้นใยสีแดงน่าขยะแขยงนับไม่ถ้วนแผ่ไปทั่ว น่าขยะแขยงยิ่งนัก

เป็นหนอนตะกละในตำนานจริงๆ ด้วย! นายท่านรองสกุลเหวี่ยงเห็นหนอนตะกละแล้วร่างกายพลันสั่นสะท้านเย็นเฉียบและวิ่งเวียนไปทั้งตัว น่าสยดสยองเกินไปแล้ว! เขากลัวว่าร่างกายตัวเองจะยังหลงเหลือไซ้หนอนอยู่จึงดิ้นจนหลุดจากเชือก ใช้นิ้วมือล้วงเข้าไปในลำคอจนอาเจียนออกมาเต็มพื้น สองตาพร่าลายก็ยังไม่ยอมหยุดปากร้องโวยวายว่า "น่าโมโหนัก น่าโมโหนัก! น่าขยะแขยงนัก น่าขยะแขยงนัก!" จากนั้นเกาะผนังห้องล้วงคอไปอาเจียนไปด้วยสุดท้ายอาเจียนจนหมดสติล้มลงบนพื้นดังตึง

ภายในห้องกลิ่นเหม็นคลุ้งไปทั่ว ข้างเลอะเทอะไม่ชวนมอง ฉินหิงหลุดหัวเราะออกมา "เจ้าอาเจียนรุนแรงเหมือนสตรีแพ้ท้องอย่างไรวางนั้น ร่างกายสะอาดแล้วก็จริงแต่ก็อาเจียนจนอ่อนเพลียเช่นนี้ควรพักผ่อนมากๆ เงินนี้ข้าจะรับไว้ ถือโอกาสเอาของสกปรกไป

เททั้งแทนเจ้าด้วยจะได้ไม่เป็นภัยต่อผู้อื่นอีก!"

นายท่านรองสกุลเหวี่ยงหมดสติไปแล้วยอมตอบอันใดไม่ได้แม้แต่คำเดียว มีเพียงคนในครอบครัวและข้ารับใช้ที่ยืนปิดปากปิดจมูกอยู่หน้าประตูร้องตะโกนว่า "ท่านนักพรตรีบนำไปเททิ้งเถอะ! อย่าเก็บไว้ให้เป็นภัยเลย! ไปเททิ้งไกลๆ หน่อยนะ! ดีที่สุดคือเอาไปเทหน้าบ้านเศรษฐีหี!"

ฉินหิงรับคำ ถีอกระโถนทองแดงเดินออกจากห้องนอน ผู้คนสองข้างทางต่างหลบไปไกล ไม่มีใครกล้ามาส่งเขา

นอกประตูลมกลางคืนพัดผ่านแนวไผ่แผ่วเบา เสียงลมสอตรงกับเสียงน้ำในลำธาร เทียบกับความสกปรกในห้องแล้วบรรยากาศแตกต่างราวฟ้ากับดินโดยแท้

ฉินหิงโยนกระโถนทองแดงใบนี้ลงไปใบบ่อน้ำ จากนั้นตั้งหนวดปลอมคราปลอมออก เผยให้เห็นใบหน้าอ่อนเยาว์คมคาย ที่แท้คนผู้นี้อายุเพียงสิบหกสิบเจ็ด เมื่อครู่เขาแค่ใช้วิชาแปลงโฉมง่าย ๆ เท่านั้น ฉินหิงรู้สึกกระปรีกระเปร่าไปทั้งตัว ประเมินน้ำหนักของถุงใส่เงินอย่างกระหึ่มใจพลางยิ้มพุด "ฮ่าๆ! พวกเราทั้งหลาย ข้าแค่ใช้อุบายเล็กน้อยก็หาเงินได้สิบตำลึงแล้ว คราวนี้เอาไปเล่นการพนันได้อีกสองตำ! อย่างช้านะเรียกว่าปล้นคนรวยช่วยเหลือคนจนมีคุณธรรมอย่างประเมินมิได้!"

เขากำลังกระหึ่มใจ ไม่ได้สนใจสถานการณ์รอบด้านโดยสิ้นเชิง ทันใดนั้นไม่ไกลออกไปมีคนกระแอมกระไอขึ้นเบาๆ

"พี่ชาย ช้าก่อน!"

"ใครนะ?!"

บัณฑิตในชุดขาวผู้หนึ่งก้าวออกมาจากกอไผ่ตรงมุมกำแพง

เสื้อผ้าของเขาสะอาดสะอาดเหมือนผ้าผืนใหม่ที่เพิ่งออกมาจากโรงทอใหม่ๆ ใบหน้าก็ขาวสะอาดเหมือนเสื้อผ้า คิ้วตาคมจดคมคาย ท่าทางสุภาพเรียบร้อย ยังไม่ทันเข้ามาใกล้กลิ่นหอมระลอกหนึ่งก็ลอยเข้ามาก่อนแล้ว เห็นชัดว่าคนผู้นี้แม้จะแต่งกายเรียบง่ายทว่ากลับพิถีพิถันมาก เสื้อผ้าที่สวมใส่ล้วนผ่านการอบด้วยดอกกุยแห้ง

ฉินหมิงรีบเก็บเงิน หรีดทาพุดอย่างระวัง "ชีวไฉ* น้อย เมื่อครู่เจ้าเรียกข้าหรือ"

บัณฑิตผู้นั้นไม่มีท่าทีประหม่าและก้าวเข้าไปประสานมือเอ่ยอย่างนอบน้อม "ผู้น้อยไปซื้อจากอำเภोजิวเซี่ยน เขาตงชาน ยังไม่มีสิทธิ์เข้าสอบเชียงซือ นับว่าเป็นเพียงตงเจิงเท่านั้น เมื่อครู่ข้าเห็นพี่ชายใช้วิธีการอัครจริยช่วยเหลือคน รู้สึกสงวนสงสัยโดยแท้"

ฉินหมิงพุดอย่างรำคาญ "มีอันใดน่าจนสงสัย ช่วยชี้วัดคนได้กุศลยิ่งกว่าสร้างเจตีย์เจ็ดชั้น ชิวไฉน้อย เจ้ารีบหนีไปซะ อย่าขวางทางข้า"

บัณฑิตนามไป๋ฉีผู้นี้ไม่หลบ ซ้ำกลับส่ายหน้าและยิ้มพุด "หาไม่ได้ๆ เจตีย์เจ็ดชั้นเป็นคำพุดในพุทธศาสนา ส่วนรัศมีผ่องแผ้วประจักษ์ชัดก็เป็นการบรรยายเกี่ยวกับบารมณืความรู้สึกลับเป็นธรรมชาติในพระสูตรเหลียงเหยียนจิง** ที่ว่า 'โลกทั้งสิบทิศมีรัศมีผ่องแผ้วประจักษ์ชัดไว้ซึ่งผู้หนึ่งทุกสิ่งล้วนไว้ความสกลปรก รวากับเป็นแดนฟ้าที่ชื่อว่า

* การสอบขุนนางในสมัยโบราณ หรือเคอจี้ แบ่งเป็นฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ สอบเลื่อนที่ละระดับชั้น เริ่มจากระดับอำเภอหรือจังหวัดเรียกว่าการสอบตงซือ ผู้สอบผ่านได้เป็นชีวไฉ มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบเชียงซือในระดับมณฑล หากสอบผ่านจะได้เป็นจิวไฉเริน ซึ่งต้องเข้ามาสอบระดับชู่ยซือที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจิ้นซือได้บรรจุเข้ารับราชการ เมื่อผ่านการสอบทั้งสามระดับ จะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งคือการสอบเตียนซือ เพื่อคัดเลือกบัณฑิตเอกสามชั้น ซึ่งบัณฑิตเอกชั้นหนึ่งมีสามคน เรื่องตามคณะนเรียกว่าจ้วงหยวน (จอหงวน) ปังเหยียน และทันฮวา นอกจากนี้ผู้ที่มีคุณสมบัติเข้าสอบในระดับตงซือและผู้ที่เคยสอบระดับตงซือแต่ยังไม่ผ่านเรียกว่า 'ตงเจิง'

** เหลียงเหยียนจิง หรือสุรางคมสูตร เป็นพระสูตรสำคัญของลัทธิเต๋า

'ชั้นเจี้ยนเทียน'* พี่ชายไม่แบ่งพุทธไม่แบ่งเต๋า เกรงว่า...คงมีไชนักพรตเต๋า
ที่แท้จริงกระมัง"

ฉินหมิงยิ้มเย้นเอ่ย "เจ้าเป็นพวกคร่ำครีโดยแท้ ไต๋หล้านี้มีกฎ
ข้อใดระบุไฉ่ว่านักพรตเต๋อา่านคัมภีร์พุทธไม่ได้ สามวิสุทธิเทพ** นั่งบน
ดอกบัว แล้วพระโพธิสัตว์กวณอินมีไชนั่งบนดอกบัวหรือ เป็นปัญญาชน
อย่าได้ยึดติดถึงเพียงนี้เลย หลีกไปๆ อย่าขวางทางข้า"

เขาพูดพลางทำท่าจะผลักบัณทิตผู้นี้ออกและจากไป

คิดไม่ถึงว่าไปฉีจะพูดเสียงดัง "ผู้น้อยคิดว่าในกระโถนทองแดง
ที่พี่ชายทิ้งไปเมื่อครูนี้นี้ไม่ได้มีหนอนตะกอละอยู่ ไชหรือไม"

ฉินหมิงสีหน้าเปลี่ยนไป เขาเริ่มขึ้นเสียง "สหายที่รักในการเล่าเรียน
ตำราเอ๋ย ลมพัดพายุส่งเดชได้ แต่ว่าจามีอาจกล่าวส่งเดช ดวงตา
ข้างใดของเจ้าที่เห็นว่าไม่มีหนอนตะกอละ"

ไปฉียิ้มตอบ คำเรียกพลันเปลี่ยนไป "เจ้าขึ้นเสียงกะทันหันเห็นชัด
ว่าประหม่า นี่เป็นการยืนยันการคาดเดาของข้าได้อีกชั้น ตอนแรกเจ้า
ให้เขากินขนมเปี๊ยะ บอกว่าเป็นการปลอบประโลมหนอนตะกอละในท้อง
อันที่จริงแอบใส่ลูกแป้งลงไปขนมเปี๊ยะ พอแบ่งกับลูกแป้งเข้าไปอยู่ใน
กระเพาะย่อมเกิดการหมักบ่ม จากนั้นฤทธิ์สุราและลมในท้องทำให้
เกิดการบวมขยาย เขาจึงคิดว่าในท้องของตัวเองมีตัวประหลาดอยู่จริงๆ"

หลังจากนั้นเจ้าก็ใช้นิ้วชี้ข้างขวาป้ายละอองพิษจากขนหนอนบึ้ง
ผสมสุราให้กลายเป็นของเหลวที่มีพิษ ของเหลวนี้นี้จะซึมเข้าไป

* ชั้นเจี้ยนเทียน หรือสุทส์สุทธาวาสุมิ เป็นหนึ่งในรูปพรหม 16 ชั้น พรหมที่อยู่ในชั้นนี้จะเห็นสิ่งต่างๆ
อย่างประจักษ์ชัดแจ้ง เพราะบริบูรณ์ด้วยปสาทจักขุ ทิพยจักขุ ธัมมจักขุ และปัญญาจักขุอันบริสุทธิ์

** สามวิสุทธิเทพ (ซานซิง) หมายถึงสามปฐมเทพสูงสุดตามหลักความเชื่อของศาสนาเต๋า สถิตใน
ดินแดนสูงสุดเหนือจากเก้าสวรรค์ชั้นฟ้า ได้แก่ หยวนสื่อเทียนจุนแห่งแดนอวิ้ง (หยกวิสุทธิ)
หลิงเปาเทียนจุนแห่งแดนซังซิง (เหนือวิสุทธิ) และเต๋าเต๋อเทียนจุนหรือไท่ซังเหล่าจวินแห่งแดนไท่ซิง
(บรมวิสุทธิ)

ใต้ผิวน้ำเขาทำให้เกิดผื่นแดงทั่วทั้งตัว ดูเหมือนเส้นเลือดสีแดงที่แผ่ลามไปทั่ว ทั้งคันทั้งชา ข้าของเหลวนี้ยังทำให้หนังท้องเกิดการระตุกได้อีกด้วย ทำให้รู้สึกเหมือนมีสิ่งมีชีวิตนับไม่ถ้วนเคลื่อนไหวอยู่ในร่างกาย แนนอน ขั้นตอนสุดท้ายจึงจะเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุด เจ้าซ่อนเครื่องมือที่เตรียมไว้ก่อนล่วงหน้าในกระโถนทองแดง เป็นหุ่นไม้ที่ซุกซ่อนอยู่ในดับหมุดติดโรคก้อนหนึ่ง จงใจใช้กลืนอุจจาระปกปิดเพื่อให้อีกฝ่ายอาเจียนออกมาโดยเร็วที่สุด ขณะเดียวกันก็ไม่กล้ามองสิ่งที่อยู่ในกระโถน รอให้คนผู้นั้นอาเจียนออกมา จากนั้นเจ้าแค่เตะกระโถนเบาๆ ให้หุ่นไม้ในดับติดตัวขึ้น แค่นี้ทุกอย่างก็สำเร็จเรียบร้อย ขั้นตอนทั้งหมดเป็นเช่นนี้มิใช่หรือ"

ไปฉีกะปริบตา ประกายในดวงตาระยิบระยับวาวเหมือนกำลังรอคำยืนยันจากฉินหมิง

สีหน้าของฉินหมิงย่ำแย่มาก เขาเอ่ยเสียงเย็น "เจ้าบัณฑิตน่ารังเกียจ สายตาไม่เลวนี้ เห็นที่เจ้าจะเป็นผู้เปลี่ยนผ้า"

นับแต่โบราณมานักกลมายา นักลวงตา นักสะกดจิตที่หากินด้วยการสร้างภาพมายา ขณะเดียวกันก็มีผู้ที่ชอบคลี่คลายกลลวงเหล่านี้ คนเหล่านี้มีวิชาความรู้ ยึดการไขกลลวงและภาพมายาของคนอื่นเป็นอาชีพของตนโดยเฉพาะ พวกเขาจะทำเหมือนเปลี่ยนเสื้อผ้า ถอดกลวงอันซับซ้อนของนักกลมายาออกทีละชั้นและเปิดเผยต่อหน้าธารกำนัล จึงได้ชื่อว่าผู้เปลี่ยนผ้า

อาชีพผู้เปลี่ยนผ้ามีใหญ่มีเล็ก ที่ยิ่งใหญ่สามารถแก้ไขสถานการณ์ช่วยโลกได้ ที่เล็กหน่อยก็คอยสร้างความบันเทิงในตลาด หลายคนคิดว่าการเปลี่ยนผ้าง่ายกว่าการวางกลเยอะมาก อันที่จริงนั้นไม่เสมอไป เป็นต้นว่าในอดีตจักรพรรดิเจี้ยนเหวินจูวีนเหวินอาศัยความช่วยเหลือ

ของहनักรบเทียบจนหลบหนีการชนฆ่าครั้งใหญ่ได้อย่างน่าตื่นตะลึง จวบจนบัดนี้ยังไม่มีผู้ใดไขปริศนานี้ได้ แม้แต่เหยา ก่วง เชี่ยว เต้าเหียน ผู้มีความสามารถลึกล้ำยากจะคาดเดาขบคิดอยู่หลายปีก็ยังไม่มีความเห็นใดๆ เห็นได้ว่าวิชาลับขั้นสูงนั้นทำลายยากยิ่ง

ไปฉีลอบสังเกตจินหมิงและออกมาเปิดโปงวิธีการ เห็นชัดว่ามีจุดประสงค์บางอย่าง จินหมิงคิดในใจว่าหากบัณฑิตอ่อนแอไม่ทนลมฝุ่นนี้เป็นผู้เปลื้องผ้าจริง ตนจะต้องซ้อมเขาให้หนัก ไม่เกรงใจแน่นอน!

เหนือความคาดหมาย ไปฉีกลับไม่ได้ปฏิเสธว่าเป็นผู้เปลื้องผ้าซ้ำยังผงกศีรษะตอบว่า "ความจริงไม่ว่าจะเป็นกลลวง หุ่นเชิด หรือการสะกดจิตล้วนมาจากศาสตร์แห่งเต๋า ล้วนเป็นการบิดเบือนห้าธาตุ ทำให้หยินไม่เป็นหยิน หยางไม่เป็นหยาง ไฟไม่เหมือนไฟ น้ำไม่เหมือนน้ำอยู่นอกเหนือความตระหนักรู้ที่มีต่อความเป็นจริง ส่วนวิชาของผู้เปลื้องผ้าเป็นการคล้อยตามห้าธาตุ ทำให้หยินหยางจริงเท็จกลับคืนสู่ที่เดิม ทุกสิ่งกลับสู่ความเป็นระเบียบ สองสิ่งนี้เดิมที่มีต้นกำเนิดเดียวกันเพียงแต่โลกเรามักมีอคติต่อการเปลื้องผ้า มักรู้สึกว่ามันเป็นการทำลายแผนการของผู้อื่น ไร้ซึ่งคุณธรรม แต่กลับไม่รู้ว่าวิชาเปลื้องผ้าก็มิสำคัญและมีระเบียบกฎเกณฑ์ หากไม่เพราะอีกฝ่ายใช้กลลวงทำเรื่องชั่วช้าสามานย์ พวกข้าวย่อมไม่มีทางเปิดโปงกลลวงของอีกฝ่ายส่งเดชแน่นอน"

คำพูดของอีกฝ่ายมีเหตุผล อีกทั้งไปฉีไม่ได้เปิดโปงกลลวงของจินหมิงต่อหน้านายท่านรองสกุลเหว่ย โทสะของจินหมิงจึงบรรเทาลงไปเล็กน้อย

ไปฉีเห็นดังนั้นจึงยิ้มน้อยๆ และหยิบถุงใส่เงินสีน้ำเงินใบหนึ่งออกมาพูดด้วยน้ำเสียงเกรงใจทีเดียว "ไม่ขอปิดบัง อันที่จริงวันนี้ข้ามาเพราะมีเรื่องจะขอรับรอง"

"ขอร้องอันใด"

"ข้าอยาก่วมมือกับเจ้า"

"่วมมือ?" ฉินหมิงประหลาดใจกว่าเดิม "หรือเจ้าคิดจะเอาอย่างข้า
วางกลลวงตบตาผู้อื่น"

ไปฉีปฎิเสธ "หาได้ ข้าเป็นผู้ทำลายกลลวง หาได้มีใจคิดวางกลลวง
ข้าเพียงต้องการให้เจ้าช่วยทำสิ่งหนึ่ง สนใจหรือไม่"

"อ้อ...เรื่องอันใดละ"

"เข้าร่วมการคัดเลือกกองครักษ์จินอู่ด้วยกัน ขอเพียงเจ้ากับข้า
ร่วมแรงกันผ่านการสอบทั้งสามรอบไปได้ เงินนี้ย่อมเป็นของเจ้า คิดเห็น
อย่างไร"

"เข้าร่วมการคัดเลือกกองครักษ์จินอู่?!" ฉินหมิงคิดในใจ แต่ไรมา
ทหารรักษาพระองค์ของต้าหมิงล้วนสืบทอดตำแหน่งโดยสายเลือด
บัณฑิตผู้นี้กับข้าเป็นสามัญชนทั่วไป ไม่มีฐานะและไม่มีภูมิหลัง
จะผ่านการคัดเลือกได้อย่างไร ช่างเป็นความคิดเพ้อฝันโดยแท้

ไปฉีคาดเดาความคิดของฉินหมิงได้แต่แรกแล้วจึงยิ้มพูด "เจ้าไม่รู้
อันใดเสียแล้ว ในบรรดาสิบสองกองกำลังแห่งกองพลทหารรักษา
พระองค์แห่งราชวงศ์หมิงล้วนสืบทอดด้วยสายเลือด แต่มีเพียง
กองกำลังจินอู่ที่ฝ่าบาทตรัสว่าไม่ดูชาติกำเนิด จะคัดเลือกแต่ผู้ที่มี
ความสามารถโดดเด่น นี่เป็นสิ่งที่ไม่เคยมีในอดีต โอกาสดีเช่นนี้ไม่ควร
ปล่อยยให้หลุดลอยไป ตอนนี้หาयนะห้าธาตุกำลังถูกลามไปทั่ว ราชสำนัก
กำลังต้องการเจ้ากับข้าไปทำตามปณิธานอันยิ่งใหญ่ ยุคตำแหน่งที่ได้นี้
ใช้เอื้อประโยชน์ให้คนรุ่นหลังสืบต่อไปได้ เจ้าไม่อยากรองดูจริงๆ หรือ"

ในที่สุดฉินหมิงก็ตระหนักว่าคนผู้นี้เตรียมตัวมาก่อนอย่างดี เขา
เริ่มพิจารณาบัณฑิตอ่อนแอตรงหน้าใหม่อีกครั้ง คนผู้นั้นนอกจากรูปโฉม

คมคายหมดจดแล้ว ลักษณะยังคงอ่อนช้อยโดดเด่น โดยเฉพาะนัยน์ตา
ระยับที่ฉายแววไหวพริบนั่น เพียงแต่ร่างกายของบัณฑิตคนนี้อ่อนแอ
เกินไป การสอบคัดเลือกองค์กรกษัตริย์จึงต้องกำหนดคุณสมบัติทางร่างกาย
ไว้สูงอยู่แล้ว เกรงว่า...

เห็นชัดว่าไปฉิมองเห็นความกังวลของฉินหมิง "นี่เป็นเหตุผลที่ข้า
มาหาเจ้า แข็งแรงกับอ่อนแอส่งเสริมกันและกัน แม้ต้องรบร้อยครั้ง
ก็ปลอดภัย"

มองไกลมีก้อนเงินวาววับ มองไกลมีตำแหน่งองค์กรกษัตริย์ ฉินหมิง
เริ่มสนใจข้อเสนอนี้แล้ว เขาย้อนถาม "ได้ เช่นนั้นเจ้าบอกมา เหตุใดจึง
เลือกข้า"

ไปฉิรู้ว่าคนผู้นี้รับปากแล้วจึงยิ้มตอบ "เจ้าเป็นคนรอบคอบ
ระแวดระวังทีเดียว เจ้ารู้ว่ากลลวงใดหากไม่ยอมให้ผู้อื่นเห็นพิรุณ
ย่อมต้องวางแผนล่วงหน้านานมาก เช่นเดียวกัน ข้ามาหาเจ้าก็เพราะ
สังเกตเจ้ามาระยะหนึ่งแล้ว เหตุผลนี้ยังต้องให้พูดอีกหรือ"

ไปฉิรู้ดีว่าการสมัครเป็นองครักษ์กษัตริย์อาศัยแค่ตัวเขาเองต้อง
ไม่สำเร็จแน่ เขาต้องการผู้ช่วยที่ไวใจได้อีกคน คนผู้นี้ไม่เพียงจะช่วยให้
เขาผ่านการทดสอบร่างกายไปได้เท่านั้น วันข้างหน้ายังจะเป็นบุคคล
ที่เขาไว้วางใจที่สุด

เขาไขกลลวงได้ ดังนั้นเขาจึงต้องการคนที่สร้างกลลวงได้!

ฉินหมิงถามคำถามข้อสุดท้าย "แล้วข้าต้องช่วยเจ้าอย่างไร ได้ยิน
ว่าการสอบสามารถเข้มงวดมาก คนทั่วไปยากที่จะผ่านได้"

ความกังวลของเขาใช่จะไร้เหตุผล คุณสมบัติด้านร่างกายของ
ไปฉิเป็นเหตุผลหนึ่ง อีกเหตุผลหนึ่งคือการสอบทั้งสามรอบล้วนมี
ความยาก โดยเฉพาะการทดสอบร่างกายในรอบแรก นอกจากต้อง

แบบของหนักเดินทางไกลแล้ว ยังมีด้านกลลวงห้าธาตุอยู่ระหว่างทาง เป็นรอบที่มีการคัดคนออกมากที่สุดในแต่ละปี

สองปีก่อน กองกำลังจินอุ้สร้างบ้านไว้ระหว่างทางหนึ่งหลังแล้ว จุดไฟเผาบ้านหลังนั้นตอนที่ทุกคนผ่าน ดูว่าจะมีคนเข้าไปช่วยดับไฟหรือไม่ หลายคนแบบของหนักก็ลำบากมากพออยู่แล้ว เนื่องจากต้องทำเวลาจึงไม่สนใจที่จะดับไฟ สุดท้ายถูกคัดออกทั้งหมด นี่เป็นการทดสอบว่าผู้เข้าสอบมีใจช่วยเหลือประชาชนหรือไม่ หากไม่มีความคิดที่จะเสียสละตัวเองเพื่อคนอื่นย่อมมีโอกาสเป็นองครักษ์จินอุ้ได้

ปีที่แล้ว บนยอดเขาซีซาน พวกเขาสรางถ้ำหมอกควันขึ้นมา ภายในถ้ำมีโพรงต่อกันเหมือนเขาวงกต ประกอบกับองครักษ์จินอุ้ยังเผาต้นไม้ใบหญ้ารมควันภายในถ้ำไว้ ยิ่งทำให้แยกแยะทิศทางไม่ง่าย ผู้เข้าทดสอบที่เข้าไปข้างในมีถึงเก้าส่วนที่ถูกขังอยู่ในถ้ำหาทางออกไม่ได้ พวกที่ขาดน้ำและหมดสติไปมีหลายร้อยคน นี่เป็นการทดสอบความสุขุมเยือกเย็นและความสามารถในการแยกแยะยามอยู่ในสถานการณ์ลำบาก กองกำลังจินอุ้ต้องเผชิญหน้ากับอุทกภัยและอัคคีภัยบ่อยครั้ง หากไม่มีความสุขุมชนิดที่ 'อันตรายอยู่ตรงหน้า ช้ายังไม่หวั่นไหว' แล้ว จะช่วยเหลือผู้อื่นและช่วยเหลือตัวเองได้อย่างไร ดังนั้นการทดสอบจึงมีมากมายหลายหลาก การทดสอบชนิดต่างๆ วัดความสามารถและนิสัยใจคอแตกต่างกันไป หากไม่เข้าไปอยู่ในสนามย่อมมีโอกาสรู้ได้เลยว่าจะเจอภัยพิบัติเช่นไร อาศัยตัวเองคนเดียววย่อมยากที่จะสำเร็จแน่นอน

ไปจีสะบัดข้อมือ หยิบกระดาดแผ่นหนึ่งออกมาเหมือนเล่นกล "พี่ชายเขียนประวัติลงในนี้ก่อน ประเดี๋ยวข้าจะชี้แจงการสอบครั้งนี้ให้ฟังอย่างละเอียด"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6481->